

Γιώργος Καμίνης

Χτίζουμε την παράταξη, αλλάζουμε την Ελλάδα

Ένας καινούριος κόσμος

Την τελευταία δεκαετία ο κόσμος μας έχει εισέλθει σε μία νέα εποχή. Η τεχνολογία διεκδικεί τα σκήπτρα από την οικονομία και η πολιτική δυσκολεύεται να προσαρμοστεί, πόσο μάλλον να δώσει τις ιδεολογικές κατευθύνσεις προς όφελος του πολίτη. Τα χαρακτηριστικά που διαχωρίζουν τη νέα εποχή της πληροφορίας και των καινοτόμων τεχνολογιών από τη βιομηχανική εποχή δημιουργούν καινούρια κοινωνικά αιτήματα που δεν έχουν βρει απαντήσεις.

Οι πολιτικές προκλήσεις που φέρνει η νέα εποχή είναι πολλές: αύξηση των οικονομικών και κοινωνικών ανισοτήτων, σύρευση του πλούτου στα χέρια των λίγων, ανάδυση νέων οικονομικών κέντρων, αλματώδης αύξηση της δυνατότητας μετακίνησης προσώπων/ κεφαλαίων και υπερεθνική διάσταση προβλημάτων όπως το μεταναστευτικό και το ζήτημα της κλιματικής αλλαγής.

Δύο είναι οι λέξεις-κλειδιά που θα παίξουν ρόλο στη νέα εποχή: οι **νέες δυνατότητες** και οι **νέες ανισότητες**.

Οι δυνατότητες αφορούν σε όλους τους τομείς της ζωής μας: τη γνώση, την υγεία, την εκπαίδευση, την εργασία, την επικοινωνία, σχεδόν κάθε πτυχή κι επιλογή του ανθρωπίνου βίου. Αρκεί να σκεφτεί κανείς πόσες χιλιάδες δυνατότητες έχει ένα παιδί που γεννιέται σήμερα σε σχέση με τις αντίστοιχες που είχαν οι γονείς ή οι παππούδες του.

Η μετάβαση σε μία νέα πολιτική περίοδο δεν είναι μονάχα συνάρτηση της ελεύθερης διακίνησης προσώπων, αγαθών και κεφαλαίων· είναι απόρροια των συνάψεων που

δημιουργούνται από τη συνάντηση των χιλιάδων ιδεών. Τα τείχη που πέφτουν στο όνομα ενός ανοιχτού διασυνδεδεμένου κόσμου είναι αυτά που κρατούσαν μέχρι πρότινος τη συλλογική ευφυΐα υπό περιορισμό.

Η κοινωνία των πολιτών και οι κοινότητες δεσπόζουν στο τοπίο αυτού του καινούριου κόσμου και ανοίγουν νέα πεδία συνεργασιών. Η δημιουργία τοπικών, εθνικών και υπερεθνικών κοινοτήτων διαμέσου της τεχνολογίας, αίρει κάθε γεωγραφικό εμπόδιο, ενώνει ανθρώπους, μυαλά, ιδέες και εξελίσσει εκθετικά τη γνώση και την επιστήμη. Οι νέες συλλογικότητες επανέρχονται στο επίκεντρο των κοινωνιών και είναι αυτές που θα συνεργαστούν και θα δώσουν λύσεις, θα εφεύρουν νέες θεραπείες, θα προβούν σε νέες ανακαλύψεις, θα οδηγήσουν την ανθρωπότητα σε ένα τεράστιο άλμα προς τα εμπρός.

Σ' αυτόν τον νέο κόσμο, η διεύρυνση των ανισοτήτων και η διαχείριση των παραγόμενων νέων δυνατοτήτων με όρους ισότητας, κοινωνικής δικαιοσύνης και περιβαλλοντολογικής μέριμνας, είναι οι καινούριες μεγάλες προκλήσεις για την προοδευτική πολιτική. Γιατί η προοδευτική στάση απορρέει από την βαθιά πίστη ότι το μέλλον μπορεί να είναι καλύτερο από το παρόν. Προοδευτική πολιτική είναι η πεποίθηση πως τα πράγματα δεν είναι δοσμένα απ' την ανθρώπινη φύση, αλλά μπορούν να αλλάξουν, με βούληση, σχέδιο κι επιμονή. Αυτή είναι η δική μας ιστορική κληρονομιά, από τις αρχαιοελληνικές ρίζες της δημοκρατίας έως τον διαφωτισμό και την Γαλλική επανάσταση.

Ζούμε τη μετάβαση σε αυτόν το νέο κόσμο. Η κατεύθυνση δεν είναι δεδομένη, η πορεία δεν είναι γραμμική. Το διεθνές πλαίσιο γίνεται ολοένα και πιο ασταθές. Ζήσαμε την τελευταία δεκαετία μια παγκόσμια οικονομική κρίση, την συθέμελη κρίση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της ευρωζώνης. Αναδεικνύονται νέοι αυταρχισμοί, και επικίνδυνοι εθνικοί αναχρονισμοί: από την τρομοκρατία έως την απειλή των πυρηνικών και τις μετακινήσεις πληθυσμών, οι διεθνείς αδυναμίες διαχείρισης της πορείας στο μέλλον αποσταθεροποιούν τα εθνικά, αλλά ακόμη και τα υπερεθνικά σχέδια για την δημοκρατία και την ευημερία των πολιτών. Η μέχρι πρότινος κερκτημένη

ασφάλεια που απολάμβανε ο δυτικός κόσμος γίνεται πρωταρχικό αίτημα ακόμη και έναντι των ατομικών δικαιωμάτων. Η κρίση της πολιτικής δεν είναι ελληνική, είναι παγκόσμια και η ανάγκη να κατανοήσουμε τον κόσμο που ζούμε με νέους τρόπους γίνεται επιτακτικό αίτημα επιβίωσης.

Η Ελλάδα

Οι επιπτώσεις της παγκόσμιας αποσταθεροποίησης στην Ελλάδα ήταν δραματικές και μας έχουν στερήσει σχεδόν τη δυνατότητα να κατανοήσουμε σύγχρονα και να αντιδράσουμε έγκαιρα και αποτελεσματικά για την αντιμετώπισή της. Η χώρα υφίσταται συνέπειες, σαν καθηλωμένη στο χθες, δεν αντιδρά, δεν προτείνει, δεν σχεδιάζει.

Μετά από οκτώ χρόνια καταστροφικής κρίσης, εκατομμύρια συμπολίτες μας βιώνουν μια διαρκή ματαίωση των σχεδίων ζωής τους. Χιλιάδες νέοι άνθρωποι φεύγουν για το εξωτερικό χωρίς ορατή προοπτική επανόδου. Όσοι νέοι δεν έχουν αυτήν τη δυνατότητα και τεθούν εκτός αγοράς εργασίας, οδηγούνται στο οικονομικό αλλά και στο κοινωνικό περιθώριο.

Θεσμοί όπως τα κόμματα, τα συνδικάτα, τα πανεπιστήμια, η δικαιοσύνη, έχουν απολέσει την αξιοπιστία τους και την εμπιστοσύνη των πολιτών. Όλο και περισσότεροι απέχουν από το δημόσιο χώρο και οδηγούνται «εκτός των τειχών» η δημοκρατία μας τραυματίζεται διαρκώς.

Οι εξελίξεις αυτές δεν ήταν τυχαίες. Το πολιτικό σύστημα λειτούργησε πελατειακά εις βάρος των αδυνάμων, των φτωχότερων αλλά και όσων προσπάθησαν να ασκήσουν υγιή δραστηριότητα ως επιχειρηματίες, έμποροι, αγρότες ή στελέχη, προκειμένου να κρατήσει ανέπαφα όλα τα κλειστά πολιτικά συστήματα εξουσίας και οικονομίας. Η μυωπική αυτή στάση δεν του επέτρεψε να αντιδράσει έγκαιρα στη διεθνή κρίση του 2008. Στη συνέχεια, οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ κατάφεραν να επιπλεύσουν σε μια χρεωκοπημένη χώρα, αναπαράγοντας, με άλλα ονόματα, δομές ισχύος και συντηρώντας τα συμφέροντα.

Η παιδεία υποβαθμίστηκε και κατ' επέκταση η κοινωνική κινητικότητα εκμηδενίστηκε και μαζί της η κοινωνική και διαγενεακή δικαιοσύνη.

Η Ελλάδα είναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα που δεν έχει καταφέρει να βγει από την κρίση. Γιατί είναι η μόνη χώρα που δεν διέγινωσε την κρίση και την απέδωσε σε λάθος αίτια, αφήνοντας τη δημοκρατία και τους θεσμούς της να διαβρωθούν από το μίσος και τη δημαγωγία που καλλιέργησε μεγάλο μέρος του πολιτικού συστήματος. Οι ελάχιστοι πολιτικοί που αντιστάθηκαν, απομονώθηκαν και στοχοποιήθηκαν.

Αντί να προχωρήσουμε σε μια ειλικρινή άσκηση εθνικής αυτογνωσίας και να στοχαστούμε πάνω σε προβληματικές νοοτροπίες, αφήσαμε τα δημόσια αγαθά να απαξιωθούν, τις ανισότητες και τη φτώχεια να οξυνθούν. Τα αυτόματα αντανakλαστικά του απομονωτισμού, του φόβου και της όρθωσης νέων διαχωριστικών τειχών εντός της κοινωνίας μας, επιμένουν να μας γυρίζουν στο χθες.

Αυτή η συγκυρία όμως, προσφέρει παράλληλα και μια μεγάλη ευκαιρία στη χώρα μας, για να επιχειρήσει το άλμα προς το μέλλον. Για να γίνει αυτό, πρέπει να υπερβούμε τα πολιτικά διλήμματα που ανήκουν στο παρελθόν. Τα συμβατικά ζεύγη δημοσίου-ιδιωτικού ή μεγάλου-μικρού κράτους δεν απαντούν αποτελεσματικά στα σύνθετα δεδομένα του καινούριου κόσμου. Τα συγκυριακά, μη πολιτικά διλήμματα «μνημόνιο-αντιμνημόνιο», «μεταρρυθμισμός-λαϊκισμός» ή «παλιό-νέο» με αποκλειστικά ηλικιακά κριτήρια, αποκαλύπτουν την ανεπάρκεια του χθεσινού ιδεολογικού οπλοστασίου. Είναι όλα διλήμματα τα οποία καλούμαστε να υπερβούμε, επαναφέροντας την πραγματική πολιτική στο επίκεντρο. Μια πολιτική που πηγαίνει πέρα από την απλή διαχείριση της αναγκαιότητας. Που γίνεται πραγματική γιατί χτίζει δεσμούς εμπιστοσύνης με τους πολίτες, μέσα από θεσμούς ανοιχτής δημοκρατίας και αναπτύσσει πολιτικές με δικαιοσύνη, διαφάνεια, αποτελεσματική κατανομή φόρων και δημοσίων εσόδων με γνώμονα τις ανάγκες των πολιτών.

Αυτό που απαιτεί η εποχή είναι ένα νέο πολιτικό προοδευτικό σχέδιο που θα νοηματοδοτεί εκ νέου τη δημοκρατία, αναζωογονώντας τις έννοιες της ελευθερίας, της ισότητας, και της κοινωνικής δικαιοσύνης. Το πολιτικό αυτό σχέδιο θα πρέπει να είναι αντικείμενο δικής μας επεξεργασίας και να ανταποκρίνεται στα ιδιαίτερα ιστορικά και θεσμικά χαρακτηριστικά της χώρας μας. Εμείς θα βρούμε μόνοι μας τον δρόμο για την έξοδο από την κρίση.

Η εμβάθυνση της δημοκρατίας και το άνοιγμα των πολιτικών και οικονομικών θεσμών της χώρας είναι αυτά που μπορούν να φέρουν προοπτική και ευημερία για όλους. Απαιτείται η ριζοσπαστική επαναθεμελίωση του κράτους και η σύγκρουση άνευ όρων με τα κλειστά πολιτικά και οικονομικά συστήματα. Αυτή είναι η πολιτική πρόταση που μπορεί να δημιουργήσει τις πραγματικές προϋποθέσεις επανένταξης των αποκλεισμένων, των ανθρώπων «εκτός των τειχών».

Το άνοιγμα των δομών, των δεδομένων και των θεσμών θα γκρεμίσει τα τείχη της συναλλαγής και θα ενισχύσει την αξιοκρατία, τη δικαιοσύνη και τη διαφάνεια. Η συμμετοχή μπορεί να δώσει ξανά νόημα και δύναμη στη δημοκρατία έναντι των εχθρών της .

Οι ανοιχτές κοινωνίες της γνώσης, της επιστήμης, της πίστης στον άνθρωπο και τις δυνατότητές του, μπορούν να νικήσουν τις κλειστές, ξενοφοβικές, συνωμοσιολογικές κοινωνίες.

Έναντι της ελεύθερης ή της κλειστής οικονομίας, προτάσσουμε την ανοιχτή οικονομία, η οποία μπορεί να διαμορφώσει το πλαίσιο για τη συμπερίληψη και τη συμμετοχή στην κοινωνική και οικονομική ζωή όλων των πολιτών. Ανοιχτή οικονομία είναι αυτή που δεν αφήνει κανέναν πίσω και απελευθερώνει τις δημιουργικές και παραγωγικές δυνάμεις ενάντια στα ολιγοπώλια και τις σχέσεις εξάρτησης. Μια οικονομία που λειτουργεί με κανόνες που εφαρμόζονται για όλους και που προτάσσει το ρυθμιστικό, εποπτικό -και όπου χρειάζεται επενδυτικό- ρόλο του κράτους. Μια οικονομία που δεν είναι ούτε κρατικιστική, ούτε ασύδοτη, αλλά μια πραγματικά

ελεύθερη οικονομία που παράγει προϊόντα και υπηρεσίες υψηλής ποιότητας και τα αμείβει αντίστοιχα γιατί στηρίζεται στην αυθεντική παραγωγική της ικανότητα. Μια οικονομία που δίνει ευκαιρίες σε όλους.

Και μία ανοιχτή παιδεία που μειώνει τις ανισότητες γιατί αυξάνει την πρόσβαση στη γνώση και βοηθάει στην κατανόηση του νέου κόσμου.

Κάθε προοδευτική πολιτική οφείλει να έχει σαφές αριστερό πολιτικό πρόσημο. Θεωρώ απαραίτητη την ενδυνάμωση του κοινωνικού κράτους και τη στήριξη των ασθενέστερων συμπολιτών μας, κάτι που έχω κάνει καθημερινά πράξη κατά τη θητεία μου στο δήμο της Αθήνας. Γίνεται! Παρά το αυστηρό δημοσιονομικό πλαίσιο, παρά τις δεσμεύσεις της χώρας έναντι των δανειστών. Θέλω να εκφράσω όλους εκείνους τους συμπολίτες μας που βρίσκονται στο περιθώριο, όλους εκείνους που ζουν «εκτός των τειχών». Και η επανένταξή τους συνιστά προϋπόθεση για να οικοδομήσουμε μια νέα, συνεκτική κοινωνία. Είναι πρωτίστως χρέος μας απέναντι στην ίδια τη δημοκρατία. Είναι, εν τέλει, θεμελιώδες ζήτημα δικών μας αξιών.

Αλλά η επανένταξη αφορά και την ίδια τη χώρα μας σε σχέση με την Ευρώπη. Μεγάλη μερίδα του πολιτικού προσωπικού τροφοδότησε το μίσος κατά της Ευρώπης, επιφυλάσσοντας όμως στην πράξη για τη χώρα μας τον ρόλο του επαίτη. Ως ευρωπαίοι πολίτες οφείλουμε να ανακτήσουμε τον λόγο μας στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι και να συνδιαμορφώσουμε τις εξελίξεις. Είμαστε λαός υπερήφανος και πρέπει να διεκδικήσουμε εκ νέου σχέσεις ισοτιμίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτό όμως πρέπει να γίνει με το παράδειγμά μας, με την εργασία μας, με τον κόπο μας. Ο ελληνικός λαός, με τις οικονομικές θυσίες των τελευταίων ετών αλλά και την αντιμετώπιση του προσφυγικού, έχει κερδίσει τον βαθύ σεβασμό των ευρωπαίων πολιτών.

Άλλωστε ούτε η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ένα στατικό μέγεθος ο προοδευτικός χαρακτήρας του πιο σημαντικού υπερεθνικού ειρηνικού εγχειρήματος μετά τη φρίκη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου δεν είναι δεδομένος, αλλά απαιτεί

διαρκή και σθεναρό αγώνα. Σ' αυτόν τον αγώνα για μια προοδευτική Ευρώπη, η Ελλάδα πρέπει να είναι στην πρώτη γραμμή.

Σε αυτό το ευρωπαϊκό σχέδιο, ο ρόλος των μεγάλων πόλεων και μητροπολιτικών κέντρων θα είναι, θα πρέπει να γίνει, σημαντικός. Οι μεγαλουπόλεις είναι οι πύλες του ανοιχτού κόσμου. Εκεί όπου ο νέος κόσμος δημιουργείται, συγκρούεται, καινοτομεί. Στο ευρωπαϊκό δίκτυο «Πόλεις αλληλεγγύης», που δημιουργήθηκε με δική μας πρωτοβουλία, η Βαρκελώνη, η Μαδρίτη και πολλές άλλες πόλεις ζήτησαν οι ίδιες τη μετεγκατάσταση και φιλοξενία προσφύγων από την Αθήνα. Τέτοια ευρωπαϊκά δίκτυα πόλεων, για την αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια, ανταλλάσσουν γνώση, εμπειρία, συνδρομή στην ανάγκη του άλλου. Όπως το έκαναν για μας με τους πρόσφυγες. Όπως το έκαναν πρόσφατα για την πετρελαιοκηλίδα στον Σαρωνικό. Όπως το κάνουμε εμείς, που σε πολλές πρωτεύουσες της Ευρώπης, μεταφέρουμε την δική μας καινοτομία, το ΣυνΑθηνά, τη μέθοδο δικτύωσης και θεσμικής ανάδειξης της κοινωνίας πολιτών. Αυτή την Ευρώπη θέλουμε. Σε αυτή την Ευρώπη μετέχουμε, χτίζουμε και πρωτοστατούμε.

Η προοδευτική παράταξη

Όσο κι αν κάποιος θα το επιθυμούσαν, οι ιστορικές παρατάξεις δεν εξαφανίζονται από τη μία μέρα στην άλλη. Όχι τουλάχιστον όσο εκφράζουν ζωντανά κοινωνικά αιτήματα και υπαρκτές κοινωνικές πλειοψηφίες. Και από τη διαδικασία που έχει ξεκινήσει, δεν θα προκύψει απλώς κάτι που θα είναι το άθροισμα των δυνάμεων των σχηματισμών που συμμετέχουν. Είμαστε κάτι πολύ περισσότερο από το απλό άθροισμα των δυνάμεων μας. Είμαστε η μεγάλη προοδευτική παράταξη που ενώνει, συνθέτει και προχωρά. Η παράταξη που τον τελευταίο αιώνα κυριάρχησε στην ελληνική ιστορία ως δύναμη των μεγάλων αλλαγών. Έχοντας πάντα ως βασικά χαρακτηριστικά της ιδεολογίας της την αταλάντευτη προάσπιση των δημοκρατικών θεσμών και τις μεγάλες τομές που πήγαιναν τη χώρα μας μπροστά.

Είμαστε η παράταξη που πληρώσαμε δυσανάλογα την κρίση, έναντι άλλων που χρεοκόπησαν, κυριολεκτικά, τη χώρα και απέδρασαν από την εξουσία. Αποποιήθηκαν την ευθύνη που τους αναλογούσε, καλλιέργησαν το μίσος και το διχασμό, βύθισαν τη χώρα σε μια μόνιμη συνθήκη ματαίωσης.

Δεν μπορούμε όμως να προχωρήσουμε, ενόσω ο προοδευτικός χώρος είναι βαθύτατα τραυματισμένος και κατακερματισμένος. Αντί των ιδεών που θα έπρεπε να μας ενώσουν, μας χωρίζουν μικρά συμφέροντα και φιλοδοξίες. Ούτε αρκούν οι συναθροίσεις των προσωπικών μηχανισμών. Μια παράταξη δεν την μεγαλώνουν τα άτομα, αλλά οι ιδέες. Και η ριζοσπαστική προοδευτική πρόταση που σας παρουσιάζω και καλούμαι να υπηρετήσω με συνέπεια, είναι αυτή που μπορεί να μας βγάλει από τη μιζέρια και να μας οδηγήσει στο μέλλον.

Μαζί με τη νέα πρόταση, απαιτείται και μία νέα οργανωτική δομή που θα την υποστηρίξει. Και τα νέα χαρακτηριστικά της προσπάθειας αυτής θα πρέπει να απέχουν από κάθε λογής παλαιοκομματισμό και να δώσουν περισσότερο χώρο στη δημοκρατία των πολιτών, στα δίκτυα τού σήμερα.

Ξεκινώντας από τη θέση του επικεφαλής, τονίζω ότι θα αγωνιστώ για να απομακρυνθούμε από τις προσωποκεντρικές δομές και να μεταβούμε σε ένα κόμμα αρχών και αξιών.

Σε επίπεδο οργάνωσης, καλούμαστε να αφήσουμε πίσω τις κλειστές δομές που παράγουν ανισότητες, αποκλεισμούς, δημιουργούν σχέσεις εξάρτησης ή αυθαιρεσίας και να κατοχυρώσουμε τις ανοιχτές διαδικασίες της συμμετοχής και λογοδοσίας.

Η καθημερινή μας ζωή κινείται σε δίκτυα, ανθρώπων, σχέσεων, ιδεών, δεδομένων, ψηφιακών επαφών και ανταλλαγών. Δεν μπορεί ο συλλογικός μας εαυτός να κινείται διαφορετικά.

Θα υπηρετήσω μία νέα οργανωτική δομή που δίνει περισσότερη ελευθερία στους προοδευτικούς πολίτες,

ξεφεύγει από τους σκληρούς μηχανισμούς, τον έλεγχο και τις λεγόμενες γραμμές και υπηρετεί σταθερά τη δημοκρατία. Μία νέα αντίληψη που θα αφήνει χώρο στον εσωτερικό διάλογο και την αδέσμευτη διαμόρφωση και διατύπωση της διαφορετικής άποψης, χωρίς το μόνιμο φόβητρο της εσωκομματικής πειθαρχίας. Αυτή είναι η απαρέγκλιτη κατεύθυνση. Όμως τα κόμματα δεν καταργούνται με διατάγματα. Είναι ψυχή, ταυτότητα και ιστορία του καθενός. Τα βήματα για τις νέες δομές θα γίνουν με τη μέγιστη συναίνεση, όταν και όποτε ωριμάσουν στην κοινή μας συνείδηση.

Πέραν της νέας προοδευτικής πρότασης και της οργανωτικής δομής, δίνω έμφαση στα πρόσωπα που θα συμμετέχουν στην πρώτη γραμμή. Θα εμπιστευθώ πρόσωπα με θετική κοινωνική αναφορά, πρόσωπα που θα πρεσβεύουν ένα νέο ήθος, πρόσωπα που έχουν ένα δημόσιο λόγο βασισμένο σε αρχές και αξίες. Θα ενώσω το παλιό με το νέο, με ανθρώπους που θα υπηρετήσουν έναν κοινό αξιακό κώδικα και θα δηλώσουν τη διάθεσή τους να προσφέρουν από οποιαδήποτε θέση. Και θα το κάνω με διαγενεακά δίκαιους όρους, λαμβάνοντας υπόψη ότι οι μεγαλύτερες γενιές δεν έδωσαν -ως όφειλαν- την πολιτική σκυτάλη στις νεότερες. Ότι οι νεότεροι άνθρωποι θα κληθούν να σηκώσουν το μεγαλύτερο βάρος της κρίσης που βιώνουμε. Αλλά θα το κάνω και με τη γνώση ότι η νεότητα δεν ταυτίζεται με την ηλικία, ούτε καμιά γενιά έχει το μονοπώλιο της καρδιάς ή της σκέψης.

Αφήνω πίσω μου αυτούς που καταχράστηκαν εξουσία, πολιτικούς, κομματικά στελέχη και δημόσια πρόσωπα που βολεύτηκαν χρόνια σε καρέκλες και έμαθαν να θεωρούν την πολιτική επάγγελμα, το κράτος σπίτι. Τιμώ αυτούς που επί χρόνια προσέφεραν θετικά στη χώρα και ανέλαβαν το κόστος αυτής της επιλογής. Δεν είναι όλοι ίδιοι. Η προσφορά τους ήταν και παραμένει σημαντική και θα υπερασπιστώ το θετικό έργο τους.

Είμαι σίγουρος ότι η Ελλάδα διαθέτει τις υγιείς προοδευτικές δυνάμεις που απαιτούνται για να κάνει το άλμα προς τα εμπρός. Απαιτείται πολιτική σύγκρουση μεταξύ των δυνάμεων του χθες και των δυνάμεων του αύριο. Αυτό είναι το πραγματικό πεδίο της μάχης και

εμείς καλούμαστε να αναδιοργανώσουμε και να οδηγήσουμε την παράταξη σε αυτό τον αγώνα.

Χρειαζόμαστε μία γνήσια επανεκκίνηση, θα ενώσουμε και θα μεγαλώσουμε την παράταξη για να δώσουμε τη μάχη για το αύριο της Ελλάδας. Διεκδικούμε ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο για να χτίσουμε την εμπιστοσύνη με τους πολίτες. Στοχεύουμε στην επιστροφή της Πολιτικής με το Πι κεφαλαίο.

Ακούγεται δύσκολο, και είναι. Όμως, η ελληνική κοινωνία έχει ανατρέψει πολλές φορές ό, τι οι από καθέδρας αναλυτές και οι μηχανισμοί θεωρούσαν ανέφικτο. Ζητάμε από τον περήφανο κόσμο της παράταξης να νικήσει και τώρα το αδύνατο. Θα τα καταφέρουμε. Για να χτίσουμε την παράταξη, για να αλλάξουμε την Ελλάδα. Για μια νίκη προοδευτικών αξιών. Για μια νίκη ελπίδας.